

И ето веднъжъ той заржча на Оле да се срѣши добръ, да си измие ржцѣтъ и да си изчисти хубаво празничнитѣ си дрѣхи, — тогава той ще отиде съ баща си въ господарския чифликъ и ще види новия бикъ. Туй бѣ грамаденъ бикъ; цѣлата околностъ говорѣше за него.

Тѣ минаха прѣзъ поля и лжки къмъ чифлика и се оплжиха право къмъ голѣмия оборъ съ островърхия покривъ. Още отдалече се чуеше ревътъ на бика, — сѣкашъ лъвъ ревъше.

Бащата въведе Оле въ обора, гдѣто стоеше вързанъ съ синджиръ грамадния, черенъ бикъ; синджирѣтъ бѣ привързанъ за една желѣзна брънка въ носа му; очитѣ му бѣха налѣти съ кръвъ; пѣна падаше на кълба изъ устата му.

— Виждашъ ли! шѣпнѣше бащата.—Ето туй е Принцъ! (тѣй бѣше името на бика)

Оле гледаше мълчеливъ бика съ очудване.

— Е! пакъ шѣпнишкомъ рече бащата:
— Какво ще кажешъ?

— Е, че туй е просто бикъ! отвърна Оле.
— Да бихъ могълъ азъ да видя тролъ!

Тукъ бащата се наскърби. Ако Принцъ не можѣ да прѣобърне мислитѣ на момчето, то какво оставаше да се прави?

Слѣдъ нѣкой день въ града се откри панаиръ. Градѣтъ се нахождаше три мили далече отъ мѣстичето, кждѣто живѣеше Оле, и да се отидѣше до тамъ бѣ цѣло пжтешествие, та бащата трѣбваше да продаде нѣколко кофи картофи; и ето той впрѣгна коня въ талижката и трѣгна на пжтъ, като взе съ себе си и Оле.

Едва ли на друго мѣсто можеше да се нагледа човѣкъ на такива чудесии, както на панаира. Бащата и майката бѣха рѣшили всичко да изпитатъ, което бѣше въ тѣхна власть, само да насочатъ мислитѣ на момчето върху друго нѣщо.

Ето ги сега въ града. И наистина, Оле видѣ тука много чудесии.

Той видѣ звѣрникъ съ лѣвовѣ, мечки и малки смѣшни маймуни, стрѣля на стрѣлбището въ цѣль по боядисани червенокожи съ татуировка¹ по тѣлото и съ голѣми пера на главата, а на градската площадъ той имѣ слу-

чай да види самия кметъ на града въ парадна униформа. Но всѣки пжтъ, когато татко му го питаше: — Е, Оле, какво ще кажешъ? Оле отговаряше: — Менѣ все таки ми се иска да видя по-добръ тролъ!

Най-сетнѣ татко му го заведе въ единъ панаирски театъръ, кждѣто, облечени въ особни дрехи, разни играчи правѣха майстории. Единъ човѣкъ играеше съ цѣла дюзина топки наведнажъ; момченце едно, съ конопни гащи, обшити съ златисти флоторки (пулийки) ходѣше на ржцѣ и си увиваше крака около шията; а другъ единъ човѣкъ, въ бѣла женска рокля и съ оцапано съ брашно лице, гълташе горящи кълчища, тѣй че изъ устата му излизаше отпърво димъ, а слѣдъ това измѣкваше дълги червени копринени ленти.

Бащата държеше Оле здраво за ржка и му говорѣше.

— Ти, Оле, не дѣй се плаши; това сж само тѣй фокуси, а не наистина.

— Та азъ асла никакъ не се боя, отвърна Оле. — Азъ само мисля, че би било по-добръ да видя тролъ.

Бащата се умърлуши съвсѣмъ, впрѣгна пакъ талижката и трѣгна назадъ съ Оле за дома, безъ да продума една дума изъ пжтя.

Но отъ това врѣме Оле започна да става още по-страненъ.

И най-накрая той сѣкашъ отъ никого не се интересуваше, никого не искаше да знае, ни баща си, ни майка си, ни братята си, ни сестритѣ си. Всику му бѣ дотегнало и опротивѣло; той даже изгуби охотата за ядене, ходѣше замаянъ, умирайки отъ желание да види макаръ веднажъ тролъ.

Веднажъ у тѣхъ дойде единъ рудокопъ отъ рудницата, която лежеше на една миля отъ селото на отсрѣщната страна на планината. Той бѣ изпратенъ въ чифлика, а изъ пжтя свърна при бащата на Оле, съ когото се познаваше.

На обѣда, когато цѣлата дузина дѣчица бѣха се прилѣпили до трапезата, гостѣтъ ги изгледа всичкитѣ, но най-много се вгледа той въ Оле.

— Ти имашъ израстно, здраво момче, Нилсъ! рече рудокопѣтъ на таткото на Оле.
— Сигурно той ти помага вече въ работата.

¹) Дивитѣ племена въ Африка и Америка си правятъ черни шарки (фигури) по тѣлото — за украшение.